

[Korsgaard.]

rende Finansaar, det maa betyde, at Regnskabet skulde blive ca. 3½ Mill. Kr. bedre end Finansloven sammenholdt med den til sin Tid vedtagne Tillægsbevillingslov, og det ligger vel ogsaa indenfor det mulige at opnaa Balance. Jeg mener altsaa, at dette, som Tallene foreligger, heller ikke skulde være umuligt. Men paa den anden Side maa jeg dog ogsaa mene, at om noget stort Overskud kan der neppe blive Tale.

Jeg har saa kun en ganske kort Bemærkning tilbage angaaende Formueregnskabet. Jeg har gjort Forsøg paa efter de Evner, jeg nu en Gang har, at holde Driftsregnskab og Formueregnskab nogenlunde adskilt, og jeg har ogsaa nok vist, at det, der interesserede mig mest, var Driftsregnskabet. Men af dette følger naturligvis ikke, at jeg ingen Interesse har for Formueregnskabet. Men naar man her jonglerer med, hvor meget den ene Minister har kunnet bringe Statsgælden ned og den anden har kunnet bringe den op, eller omvendt, alt efter som det nu passer den paagældende, der taler, synes det mig ligetil, at saaledes som Formueregnskabet nu efterhaanden er blevet, og idet vi jo i Virkeligheden ikke regner med stort Overskud paa Driftsregnskabet, kan Statsgælden kun gaa ned med det Beløb, som vi bruger mindre til nye Anlæg, end hvad der gaar ind ved de Afskrivninger, som vi kan se paa de forskellige Statsvirksomheder, tillagt som Hovedpost Arveafgiften, der jo, som bekendt, findes paa Formueregnskabet. Vil vi altsaa uden kolossalt Overskud paa Driftsregnskabet kunne naa til nogenlunde anselige Afdrag paa Statsgælden, er der ikke anden Vej at gaa, end at Staten i saa ringe Grad som muligt anbringer Penge i nye Formuegenstande. Det kan maaske ogsaa være rigtigt, at Staten bør forholde sig saaledes; men den logiske Konsekvens heraf vil ogsaa være, at man saa ikke i arbejdsløse Tider maa paakalde, at Staten skal sætte Arbejder i Gang, for saa vil Formueregnskabet uvægerlig vise Resultater i Retning af, at Statsgælden gaar op. Det er saare nemt at

have det Ønske, at Statsgælden skal gaa ned, men jeg føler jeg ikke saa sikker paa, at man, naar Arbejdsløsheden igen banker paa med Voldsomhed, da vil have saa let ved at holde Ryggen rank og sige: Det kommer ikke os ved, vi sætter ingen ekstraordinære Arbejder i Gang. Og hermed ender man jo i Virkeligheden formuemæssigt set i, at dette Problem i allerhøjeste Grad maa knyttes til Beskæftigelsesgraden i vort Land, saa at ogsaa under Hensyn hertil alle, uden Hensyn til politisk Opfattelse i øvrigt, maa have Interesse for, at Arbejdsbeskæftigelsen er saa god som muligt.

Hvordan nu ens Tro er med Hensyn til, om det gaar op eller ej — jeg ved ikke, hvordan det er Industrieretningen udtaler det, det er noget med et svagt glødende Bjerg, hvilket vel skal være Udtryk for, at Beskæftigelsen synes at være nogenlunde sikker —, det skal jeg lade staa hen, men sikkert er det, at meget betydende industridrivende i Samtaler af ikke helt privat Natur afgjort har udtalt sig i Retning af, at den forholdsvise Bedring, som vi nu var inde i, ikke var til at lide alt for stærkt paa. Derfor tror jeg, at man kan diskutere Finanslov, lige saa meget man vil, man kan diskutere Driftsoverskud, og man kan diskutere Statsgældens Nedbringelse, alt dette løber alligevel til sidst ud i Erhvervenes Bæreevne, og dette løber efter min Mening igen ud i, at hvordan man end vender og drejer det, kommer vi ikke bort fra, at i vanskelige Tider maa Rigsdagen blive stillet overfor sit Ansvar med Hensyn til Spørgsmaalet, om den ikke kan hjælpe med til at skaffe Beskæftigelsen bedre Kæar, end den har i Øjeblikket. I Øjeblikket kan man vel sige, at vi har forholdsvis Vindstille, men jeg tror ærlig talt, at det atter snart kan blive bidende Modvind.

Første Næstformand (Pinstrup): Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Tingets næste Møde afholdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden: